

EL LLENGUATGE

17/xi/1936
Quin país!

No és d'ara, no, que tots ple-gats, per poc esperit crític que tinguem, observem al nostre país coses que no agraden, que no ens acaben de fer el pes. I, sovint, entre escèptics i dolguts, ens en planyem exclamant: Quin país! Amb aquesta simple exclamació, amb tota la seva càrrega de sentit sobreentès, expressem el disgust per les defallències, les calamitats i els malastres del país. Però es veu que n'hi ha que troben encara aquesta exclamació poc simple, poc breu, i no vacil·len a simplificar-la una mica més i la deixen reduïda a un sol mot: país!

A les nostres orelles, aquesta síntesi extrema ens resulta francament detonant. L'origen, si no anem mal informats, cal anar-lo a cercar als textos dels humoristes gràfics de Madrid, que han posat en circulació una sèrie de tics idiomàtics dels quals es fan ressò tot seguit els periodistes de la mateixa latitud. Potser, al capdavant, respon a una tendència espontània de la llengua i no hi hagi res a objectar. En tot cas, no serem pas nosaltres a fer-ho. Però si que ens dolem de l'esperit cursalista d'alguns dels nostres publicistes, tan permeables a aquestes influències, tan promptes i amatents a adoptar aquestes novetats, a les quals sacrifiquen el caràcter i les maneres pròpies del nostre idioma. Perquè el cas és que ja hem vist aquesta exclamació inclosa en textos catalans més vegades del compte i, fins i tot, com a títol destacat d'un article publicat no fa gaire. Convindria que aquest mimetisme no prosperés, que tothom es convencés que aquestes imitacions servils, no confereixen cap patent de modernitat i traeixen solament un pueril intent de demostrar que s'està al dia per poc preu.

Potser algú pensarà que això són minúcies. En realitat el cas a què ens hem referit és només un exemple. Ja sabem que el llenguatge també es veu subjecte a modes i que cada època té les seves. Però el que cal no fer és copiar les dels altres; voler-les imitar tant si-com no, demostrant, així, una trista falta de personalitat que ens ha de fer exclamar, necessàriament:

Quin país

ALBERT JANE